

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5809010359
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5809010359.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Márie Urbanovej, na verejnom zasadnutí konanom 5. augusta 2014 prejednal odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/138/2009 z 2.1.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/138/2009 z 2.1.2014.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. a § 285 písm. a) Tr. por. obžalovaného I. Y., nar. X.X.XXXX v S. Y., trvale bytom S. Y., Z. G. č. XXXX/XX,

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Námestovo, sp.zn. Pv 1238/08 z 8.9.2009, podľa ktorej sa mal dopustiť zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v období od 3.8.2007 do 20.8.2008 v rodinnom dome č. 211 v obci Zábiedovo nezistený počet krát prikladal svoj penis k pohlavnému orgánu mal. G., nar. XX.X.XXXX, ako aj k jej análnemu otvoru, pričom do análneho otvoru vkladal aj prst a dával jej jazyk do úst, keď mu povedala, že ju to bolí, prestal, zároveň jej hovoril, že ak to niekomu povie, utopí ju, v dôsledku čoho sa u mal. G., na prechodnú dobu objavili neurotické príznaky - pomočovanie a zvýraznil sa pohybový nepokoj,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/138/2009 z 2.1.2014 bol obžalovaný I. Y. podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Námestovo, sp.zn. Pv 1238/08 z 8.9.2009, podľa ktorej sa mal dopustiť zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v období od 3.8.2007 do 20.8.2008 v rodinnom dome č. 211 v obci Zábiedovo nezistený počet krát prikladal svoj penis k pohlavnému orgánu mal. G. ako aj k jej análnemu otvoru, pričom do análneho otvoru vkladal aj prst a dával jej jazyk do úst, keď mu povedala, že ju to bolí, prestal, zároveň jej hovoril, že ak to niekomu povie, utopí ju, v dôsledku čoho sa u I., na prechodnú dobu objavili neurotické príznaky - pomočovanie a zvýraznil sa pohybový nepokoj.

Proti rozsudku súdu podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor, ktoré odôvodnil nasledovne: „Predmetná trestná vec už bola posudzovaná odvolacím súdom na základe odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku zo dňa 23.3.2012. Po zrušení dotknutého rozsudku nedošlo k žiadnej zmene dôkaznej situácie, preto zotrvávam na hodnotení dôkazov, ktoré som urobil už v predchádzajúcom odvolaní. Musím tiež konštatovať, že prvostupňový súd opätovne postavil svoje rozhodnutie (druhý odsek na 7. strane napadnutého rozsudku) na totožnej argumentácii ako v prvom (zrušenom) rozsudku. Nestotožňujem sa s hodnotením dôkazov, ktoré súd urobil. Aj napriek tomu, že takmer všetky tieto argumenty už boli v predchádzajúcom konaní spochybnené (v podstate až vyvrátené) na strane 6-7 rozsudku Krajského súdu Žilina, znova nimi bol odôvodnený oslobodzujúci rozsudok, bez odstránenia nelogických a irelevantných úvah. Očakával by som, že sa prvostupňový súd s touto argumentáciou prokurátora, ktorá je mu známa a odvolací súd ju označil za relevantnú, nejakým spôsobom vyrovná a svoje úvahy zapracuje do nového rozhodnutia. Vzhľadom na to, že sa tak nestalo, nemám na čo v napadnutom rozsudku reagovať a som odkázaný iba na zopakovanie toho, čo som už odvolaciemu súdu v minulosti predložil. Z rozsudku som sa znova nedozvedel, v čom je dôveryhodnejšia výpoveď svedka I.. I. U. vo vzťahu k výpovedi svedkyne Y. st. Súd zasa nijako neodôvodnil, z akého dôvodu by mala svedkyňa D. Y. st. uviesť nepravdivo meno dotknutého lekára, keďže z jej pozície bolo v podstate jedno, kto konkrétne maloletú vyšetroval, pričom pokiaľ uvádza v zápisnici zo dňa 26.1.2012, že pri vyšetrení boli viacerí lekári z oddelenia, ktorých aj menuje, považujem za možné, že sa danému prípadu, ktorý svojím spôsobom vybočuje z rámca bežných vyšetrení, venovala nielen I.. Y., ale jej kolegiálne pomohli aj iní kolegovia. Už v predchádzajúcom odvolaní som objasnil svoj názor na údajné nezrovnalosti v tvrdení D. Y. ml., totiž že maloletá jej začala hovoriť o tom, čo sa jej stalo, až po niekoľkých dňoch od 22.8.2009, keď obžalovaný opustil spoločnú domácnosť, pričom svedkyňa W. Q. sa vyjadrila, že pri návšteve dňa 22.8.2009 jej maloletá na podnet starej matky hovorila, čo sa jej stalo. Stále v tomto rozpor nevidím, svedkyňa D. na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2010 uviedla, že maloletá predmetné skutočnosti povedala prvýkrát jej mame, ktorá to svedkyňi reprodukovala a po tomto to maloletá povedala aj jej. Z tejto postupnosti možno vyvodiť, že výpovede oboch vyššie uvedených svedkýň nijako nezakladajú pochybnosť ohľadom času, kedy sa mala svedkyňa Y. ml. o skutku dozvedieť. Z výpovede svedkyne W. Q. vyplýva, že jej predmetné skutočnosti maloletá G. povedala, keď boli v záhrade samé. V časti, kde sa súd opiera o výpoveď I.. I. U., že v prípade vkladanie prstov do pošvy takého malého dieťaťa by došlo k porušeniu panenskej blany a pri čerstvej záležitosti by bolo prítomné krvácanie, dôrazne opakujem, že obžaloba nekladie za vinu obžalovanému vkladanie prstov do pošvy maloletej, ale do jej análneho otvoru, navyše nie je ani špecifikované, akou intenzitou a ako hlboko, keďže takáto špecifikácia, vzhľadom na okolnosti prípadu, ani nie je reálne možná. Je zrejmé, že v tomto smere sú vyjadrenia I.. U. bezpredmetné a k tomuto názoru by musel nevyhnutne dôjsť aj súd, ak by rešpektoval vymedzenie skutku obsiahnuté v obžalobnom návrhu. Na základe opísaných skutočností som dospel k záveru, že hodnotenie výpovedí svedkýň D. Y. G. a D. Y. I. vykonal súd opätovne povrchno a jednostranne. Tieto výpovede sú vo všetkých fázach konania rovnaké, pričom ich možno považovať za logické. Ani u jednej zo svedkýň nebolo potrebné odstraňovať rozpory s predchádzajúcimi výpoveďami, pričom primeraným spôsobom zodpovedali aj otázky kladené obhajobou. Pokiaľ skutočne došlo k spáchaniu žalovaného skutku, o čom je tunajšia prokuratúra presvedčená, považujem za úplne prirodzené, že zneužívané dieťa takého nízkeho veku sa v prvom rade zdôverí osobám, ktoré považuje za najbližšie, pričom situáciu opíše primerane svojej rozumovej úrovni. Pokiaľ pri pohlavnom zneužívaní nedôjde k poškodeniu zdravia dieťaťa, tak ani nemožno očakávať iné dôkazy, než sú výpovede jeho najbližších osôb, ktorým sa zdôverilo. Považujem tiež za chybu, ak sa súd nevysporiadal so závermi znalkyne PhDr. Oľgy Filkovej, hoci majú vplyv na posúdenie veci. Taktiež opakujem, že aj napriek tomu, že súd neodvodzoval možnú nepravdivosť výpovedí uvedených svedkýň z ich negatívneho postoja k obžalovanému, považujem za potrebné vyjadriť sa aj k tejto skutočnosti, keďže obrana obžalovaného sa opierať aj o tento možný motív. Po zvážení všetkých problémov a po ľudskej stránke nepríjemných zážitkov, ktorým boli obe svedkyne od začiatku vystavené, považujem za viac ako pochybné, že by sa tomu všetkému podrobili len v snahe pomstiť sa obžalovanému, ktorý už v tom čase nežil s nimi v spoločnej domácnosti, a zjednodušene možno povedať, že nepredstavoval pre obe svedkyne nejaký zásadnejší problém. Ešte podotýkam, že prvostupňový súd opätovne odôvodňoval oslobodenie z dôvodu, že sa skutok nestal, hoci rozhodol podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Na základe horeuvedených skutočností navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Obžalovaný I. Y. sa k písomným dôvodom odvolania prokurátora nevyjadril.

Krajský súd, ako odvolací súd, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. a) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

K dôvodu oslobodenia podľa § 285 písm. a) Tr. por. krajský súd tiež poznamenáva, že v takomto prípade sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, stačí len pochybnosť o tom, či sa stal.

Podľa § 285 písm. c) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Treba stručne pripomenúť, že Okresný súd Námestovo vo veci už jedenkrát rozhodol, a to rozsudkom, sp.zn. 4T/138/2009 z 23.3.2012, ktorým obžalovaného I. Y. spod obžaloby oslobodil postupom podľa § 285 písm. c) Tr. por. Na základe odvolania prokurátora Krajský súd v Žiline uznesením, sp. zn. 1To/90/2012 zo 16.10.2012 napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci okrem iného uviedol, že dôvody oslobodenia súdu prvého stupňa sú kontroverzné, pretože písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku nasvedčuje skôr záveru súdu prvého stupňa, podľa ktorého nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a teda išlo by o oslobodzujúci výrok podľa § 285 písm. a) Tr. por. Okresný súd však ako oslobodzujúci dôvod použil ustanovenie § 285 písm. c) Tr. por. Ďalej krajský súd konštatoval, že oslobodzujúce závery súdu prvého stupňa sú predčasné. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa je nelogické, naviac neboli vyhodnotené všetky dôkazy a dôkazy, ktoré boli vyhodnotené, sú hodnotené len jednotlivo a nie vo vzájomných súvislostiach. Odvolací súd ďalej vyslovil záver, že orgány činné v trestnom konaní pochybili, keď neobstarali všetky dôkazy svedčiace proti obžalovanému, alebo ktoré by svedčili v jeho prospech. V priebehu prípravného konania nebola spôsobom upraveným v § 135 Tr. por. vypočúvaná osoba mladšia ako 15 rokov, v predmetnej veci ide o poškodenú maloletú G..

Súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní iba čiastočne riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v spomínanom uznesení, sp.zn. 1To/90/2012 zo 16.10.2012, v otázkach práva hmotného a procesného.

Okresný súd výrok svojho oslobodzujúceho rozsudku odôvodnil v podstate rovnakými právnymi úvahami, ako vo svojom predchádzajúcom rozsudku na strane 6-7, ktoré odôvodnenie ako nelogické a nezrozumiteľné súdu prvého stupňa už vytkol krajský súd v zrušujúcom uznesení, sp.zn. 1To/90/2012 zo 16.10.2012.

Podľa názoru krajského súdu oslobodzujúci výrok prvostupňového súdu je správny a zákonný a má aj dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch, avšak vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu, v prípade

obžalovaného prichádza do úvahy oslobodenie podľa § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podstata súdnej trestnej činnosti obžalovaného podľa prokurátora mala spočívať v tom, že obžalovaný I. mal v kritickom období nezistený početkrát prikladať svoj penis k pohlavnému orgánu mal. G. C., ako aj k jej análnemu otvoru, pričom do análneho otvoru jej vkladal aj prst a dával jej jazyk do úst, zároveň jej mal hovoriť, že ak to niekomu povie, utopí ju.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že priamy dôkaz o vine obžalovaného neexistuje. Obžaloba prokurátora bola opretá len o nepriame dôkazy. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby nepriame dôkazy boli spôsobilé na preukázanie viny obžalovaného, musia tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a podmieňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a presvedčivo svedčia o vine obžalovaného a zároveň vylučujú možnosť úvahy o inom závere. Súhrn nepriamych dôkazov musí podávať ucelený obraz o trestnom konaní obžalovaného tak, aby žiadny z jednotlivých dôkazov neprípúšťal iný, ani pravdepodobný výklad, ktorý by odporoval alebo narušoval verziu obžalovaného.

V súvislosti s existujúcou dôkaznou situáciou krajský súd dospel k záveru, že nepriame dôkazy v súdnom prípade nevyznievajú jednoznačne a netvoria úplne ucelenú reťaz, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, a že ho spáchal práve obžalovaný.

Z obsahu spisového materiálu nepochybne vyplýva, že v prejednávanej veci existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane je výpoveď samotného obžalovaného I. Y., ktorý spáchanie skutku v celom rozsahu popieral a na svoju obhajobu tvrdil, že deti ho nevzrušujú. V podpornom vzťahu s jeho výpoveďou sú aj závery znaleckého posudku z odboru psychiatria, z ktorého okrem iného vyplýva, že sexuologické vyšetrenie vrátane falopletyzmo-grafického vyšetrenia neodhalilo poruchu, resp. úchylku od kultúrnej a sociálnej normy v pohlavnom púde.

Na druhej strane sú výpovede troch nepriamych svedkýň, a to D. Y. I. - matky poškodenej, D. Y. G. - starej matky poškodenej a W. Q.. Ďalej bolo vo veci vykonané znalecké dokazovanie na maloletú poškodenú. Bol zabezpečený znalecký posudok z odvetvia gynekológia, z ktorého je zistiteľné, že na tele maloletej poškodenej neboli nájdené stopy po sexuálnom zneužití. Celkové psychologické vyšetrenie maloletej realizovala súdna znalkyňa PhDr. Oľga Filková.

Krajský súd si nemohol osvojiť argumenty prokurátora, že práve vyššie uvedené nepriame svedkyne v spojení so závermi znaleckého psychologického posudku na maloletú, aj správy psychologičky C.. S. U., obžalovaného jednoznačne a bezpečne usvedčujú zo spáchania žalovaného zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák.

Odvolací súd poukazuje na podstatné okolnosti vyplývajúce z výpovedí menovaných svedkýň a znalkyne PhDr. Oľgy Filkovej na hlavnom pojednávaní.

Svedkyňa D. Y. I.. na hlavnom pojednávaní uviedla: „...G. mi hovorila, že jej I. dával svoju kostičku do jej rybičky.“ Nepovedala jej to preto, lebo „...I. jej povedal, že ak to povie maminke, tak ju utopí a tiež jej to názorne ukázal. Tiež jej za to dával cukríky...“, Povedala to staršej, mne, W. Q., tej to povedala asi dva týždne po našom rozchode. Hovorila to aj pred susedom.“

Svedkyňa D. Y. G. na hlavnom pojednávaní uviedla: „...Bolo to po rozchode dcéry s I., keď mi vnučka povedala, že jej I. dával kostičku do ciky a do zadočku. Ale povedala mi, aby som o tom nehovorila mame...Vnučka používala výrazy kostička a rybička asi od svojich štyroch rokov...“

Svedkyňa W. Q. na hlavnom pojednávaní uviedla: „...Bola som raz u nich na návšteve, keď babka povedala G., nech jej povie, čo jej urobil obžalovaný. Ona nechcela najskôr povedať. Keď sme boli potom v záhrade samé a povedala mi, že či to chcem naozaj vedieť, tak ona mi potom povedala, že jej dával kostičku do ciky...“

Znalkyňa PhDr. Oľga Filková na hlavnom pojednávaní v podstatnom vo svojej výpovedi doslova uviedla: „...popisovala udalosť len ako jednu, nie sériu...“. Situáciu opisovala, akože jej jedenkrát dával I. kostičku do rybičky. Akonáhle prejavila, že nie, tak prestal. Nepopisovala to ako bolesť, skôr ako tlak. Nevedela lokalizovať, kedy malo dôjsť ku skutku., ...Pomočovanie môže mať súvislosť s úplne inou skutočnosťou, inými vecami, o ktorých ani netušíme, ktoré dieťa prežilo, a nevie to pomenovať...., Aj nervozita, spurnosť, popudlivosť môžu byť reakciou aj na niečo iné, o existencii čoho nevieme...“

Z obsahu znaleckého posudku na str. 6 je zistiteľné, že maloletá pri psychologickom vyšetrení uviedla: „...dával jej kostičku do mušličky a prst jej dával do ritky. Keď mu povedala, že ju to bolí, tak prestal. Termín kostička je jej detské vyjadrenie pre mužský pohlavný úd a termín mušlička pre ženský, tak jej to vysvetlila mama.Hovorí, že I. jej to robil viackrát, vždy v kúpeľni... Sľúbil jej, že ak to nepovie mame, tak jej donesie čokoládu a barbie a že ak to povie mame, tak jej nič nedonesie a že ju utopí... Preto o tom mame nehovorila...“

Pri posudzovaní vyššie uvedených výpovedí krajský súd zistil, že sú rozporné samy o sebe aj s inými podpornými dôkazmi. Z existujúcej dôkaznej situácie nie je možné bezpečne a jednoznačne ustáliť, či sa skutok spôsobom uvedeným v obžalobe stal. Nepriamo svedkyne D. Y. I. aj D. Y. G. popisujú, že obžalovaný mal svoj penis prikladať k pohlavnému orgánu maloletej, ako aj k jej análnemu otvoru nezistený početkrát. Súdna znalkyňa na hlavnom pojednávaní, rozdielne oproti záverom svojho znaleckého posudku, uviedla, že maloletá popisovala udalosť len ako jednu, nie sériu. Situáciu opisovala, akože jej jedenkrát dával I.W. kostičku do rybičky. Maloletá nevedela lokalizovať, kedy malo dôjsť ku skutku. Znalkyňa v písomnom znaleckom posudku uvádza, že maloletá používala termíny kostička a mušlička, pričom kostička je jej detské vyjadrenie pre mužský pohlavný úd a mušlička pre ženský pohlavný úd. Svedkyne D. aj st. uvádzajú, že maloletá používala termín rybička pre ženský pohlavný úd. Znalkyňa pripustila, že neurotické príznaky u maloletej - pohybový nepokoj a pomočovanie mohlo súvisieť aj s úplne inou skutočnosťou, inými vecami, o ktorých ani netušíme, ktoré dieťa prežilo a nevie to pomenovať (napr. aj s narodením súrodenca G. - pozn. odvolacieho súdu).

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že je povinnosťou prokurátora vinu obžalovanému preukázať. Je výlučne vecou obžalovaného, pre aký spôsob obhajoby sa rozhodne. V danej veci je nesporné, že prvostupňový súd a predtým ani procesné orgány prípravného konania sa nemuseli ocitnúť v dôkaznej núdzi, pokiaľ by príslušné policajné orgány postupovali v súlade s dôsledným a precíznym plnením si základných služobných povinností. Ako vyplýva zo spisu, v priebehu prípravného konania nebola spôsobom upraveným v § 135 Tr. por. vypočúvaná osoba mladšia ako 15 rokov - poškodená maloletá G. C.. Okresný súd sa v ďalšom konaní snažil maloletú vypočuť a predvolal ju na hlavné pojednávanie konané dňa 27.6.2013. Maloletá však pri svojom výsluchu uviedla, že sa nepamätá na I.. Ak by zákonným spôsobom, napr. aj za prítomnosti znalca v prípravnom konaní bola bezprostredne po spáchaní trestného činu maloletá vypočutá, resp. bol by vyhotovený obrazovo-zvukový záznam z psychologického vyšetrenia maloletej, ktorý by tvoril súčasť znaleckého psychologického posudku, išlo by o dôležité dôkazy, ktoré by vniesli „svetlo“ do prejednávaneho prípadu a doplnili by chýbajúci článok do reťaze nepriamych dôkazov. Obrazovo-zvukový záznam by preukázal napr. správanie maloletej počas výsluchu, ako maloletá reagovala na položené otázky, ako bol výsluch vedený, či maloletej neboli kladené sugestívne alebo kapiózne otázky, či maloletá vypovedala samostatne.

V závere krajský súd zdôrazňuje, že náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o nepravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že neexistuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vyhodnotenie dôkazu súd nemôže ukončiť záverom, podľa ktorého sa určitá okolnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, zdá alebo nezdá pravdepodobná, o to viac, že má možnosť vykonaním dôkazu vlastnú pochybnosť odstrániť a vytvoriť si podmienky k jednoznačnému záveru. Zo zásady prezumpcie neviny síce vyplýva pravidlo „v pochybnostiach v prospech obvineného“ (in dubio pro reo), ale použitie tohto pravidla, ktoré je upravené v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonom zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Treba tiež zdôrazniť, že náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Tr. por. (podanie obžaloby) predpokladá dostatočné objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že:

- skutok sa stal,
- skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu,
- existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a
- nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť.

Prokurátor nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. len z domniek a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci, vyjadrený aj podaním obžaloby, musí mať oporu v zhromaždených dôkazoch.

V súvislosti s odvolacími námietkami prokurátora treba uviesť, že samotná skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Zo záverečného návrhu písomného odvolania, predneseného aj na verejnom zasadnutí intervenujúcim prokurátorom, nie je možné zistiť „potrebný rozsah“, v ktorom má byť vec znovu prejednaná na súde prvého stupňa. Legitímnym dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku nemôže byť len nové prejednanie veci súdom prvého stupňa a bez ďalšieho rozhodnutie podľa predstáv jednej zo strán v konaní - v prejednávanej veci odvolateľa. Odvolací súd nezistil, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Nezistil, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nie sú logicky odôvodnené, s výnimkou vytýkaného dôvodu oslobodenia podľa ustanovenia § 285 písm. c) Tr. por., keď dôkaznej situácii zodpovedá dôvod oslobodenia podľa § 285 písm. a) Tr. por. V dôsledku tohto zistenia nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že odvolateľ na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

S ohľadom na uvedené skutočnosti krajský súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že v danom prípade dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaného. Treba konštatovať, že celá koncepcia trestného stíhania bola založená len na úvahách a domnienkach prokurátora. Nie je síce vylúčené a skutočne to tak aj mohlo byť, že skutok sa stal, ako tvrdí obžaloba, ale len úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine a v takom prípade je súd povinný aplikovať zásadu *in dubio pro reo*.

S poukazom na uvedené zásady potom krajský súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a oslobodzujúci výrok v súlade so zásadou „*in dubio pro reo*“.

S ohľadom na uvedené skutočnosti krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa dopustil žalovaného trestného činu, avšak výsledky dokazovania vykonaného pred súdom nevyznievajú jednoznačne a nie je tu úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.